

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 270/2012-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti A., s. r. o., Z., a Ing. F. M., B., zastúpených advokátom JUDr. I. P., B., vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 2 a čl. 55 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 39 K 2/2003 z 18. októbra 2011 a jemu predchádzajúcim postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obo 104/2011 z 31. januára 2012 a jemu predchádzajúcim postupom a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti A., s. r. o., a Ing. F. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. mája 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti A., s. r. o., Z. (ďalej len „sťažovateľ v prvom rade“ alebo „úpadca“), a Ing. F. M., B. (ďalej len „sťažovateľ v druhom rade“, spolu len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. I. P., B., ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 2 a čl. 55 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 39 K 2/2003 z 18. októbra 2011 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) a jemu predchádzajúcim postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Obo 104/2011 z 31. januára 2012 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) a jemu predchádzajúcim postupom.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že na majetok sťažovateľa v prvom rade bol uznesením krajského súdu č. k. 39 K 2/2003-Ga z 2. júla 2003, právoplatným 18. februára 2004, vyhlásený konkurz. Konkurzné konanie je v súčasnosti v štádiu prípravy rozvrhového uznesenia na realizáciu rozvrhu výt'azku zo speňaženého majetku úpadcu.

Návrhom doručeným krajskému súdu 10. januára 2011 úpadca navrhol, aby krajský súd zrušil konkurz na jeho majetok podľa § 44 ods. 1 písm. a) zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKV“) z dôvodu, že nie sú splnené predpoklady na vedenie konkurzného konania na majetok úpadcu.

Krajský súd napadnutým uznesením z 18. októbra 2011 zamietol návrh úpadcu – sťažovateľa v prvom rade a na jeho odvolanie najvyšší súd napadnutým uznesením z 31. januára 2012 potvrdil uznesenie krajského súdu.

Sťažovatelia namietajú porušenie svojich základných a iných práv uznesením krajského súdu a jemu predchádzajúcim postupom, ako aj uznesením najvyššieho súdu a jemu predchádzajúcim postupom. Porušenie svojich práv vidia v nesprávnych skutkových a právnych záveroch oboch súdov.

K dôvodom sťažnosti sťažovatelia uviedli:

„S poukazom na zámer rozšíriť obchodné aktivity uzavreli dňa 18. 11. 1999 D., spol. s. r. o., A., s. r. o. a B. družstvo... Dodatok č. 1 k stanovám B. o vzájomnej obchodnej spolupráci. Takto združené družstevné spoločnosti či už jednotlivito alebo po skupinách alebo v celosti sa nikdy nestali účastníkmi právoplatného a vykonateľného konkurzného konania a ani nedošlo k tomu, že by ktorýkoľvek z týchto troch družstevných účastníkov svoj majetok a majetkové práva, či už v celosti alebo z časti, poskytol do vlastníctva inej tretej osobe. Právny režim družstevného podnikania sa aj naďalej riadil základnými ustanoveniami družstevného podnikania podľa §§ 221 a nasl. zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník. Napriek tomu Krajský súd v Banskej Bystrici dňa 2. júla 2003 pod č. k. 39K 2/2003-Ga vyhlásil konkurz na A., s. r. o. a ďalších jeho spoločníkov, ktorý sa stal právoplatný dňom 18. februára 2004, nakoľko NS SR dňa 16. decembra 2003 pod č. k. 5 Obo 294/03 potvrdil, že dôvody a predpoklady pre konkurzné konanie boli splnené. Ani následne na predložené opakované návrhy na zrušenie takéhoto nezákonného postupu ani Krajský súd v Banskej Bystrici, ani NS SR svoje nezákonné rozhodnutia nezrušili, hoci zjavne zistili, že v oboch týchto súdnych konaniach nebolo zistené, kto je vlastníkom tohto majetku a kto je štatutárnym orgánom, ktorý ho spravuje, ale hlavne, že osoby, ktoré sa na takýchto aktivitách podieľali neboli v nijakom právnom vzťahu voči ani jednému z troch účastníkov majetku, o ktorom tieto súdy rozhodovali a nebolo ani zistené, či vôbec a ktoré z týchto spoločností naplnili skutočnosti podmieňujúce dôvody pre vyhlásenie konkurzného konania tak ako boli stanovené v aktuálnom konkurznom zákone. Napriek tomu všetok tento majetok bol zhabaný a kriminálnym spôsobom odpredaný firme A., a. s... Sťažovateľom do dnešného dňa nebola dosiaľ poskytnutá kúpna zmluva, ani odplata za zabranie 1.050 ks akcií v hodnote 35.700,- EUR, hoci vlastnícky patrili akcionárom, ktorí boli zapísaní v knihe akcionárov spoločnosti DRUKOS, a. s. Tento protiprávny stav trvá dodnes a

vlastníkom tohto majetku nebola poskytnutá žiadna možnosť, aby príslušné súdy po riadnom preskúmaní skutkového stavu v tejto záležitosti mohli spravodlivo vo veci rozhodnúť, a preto skrivodlivý stav v tejto veci vyžaduje nápravu, ktorej sa dovolávame touto ústavnou sťažnosťou, a to aj s poukazom na nález ÚS SR č. k. PL. ÚS 11/96 zo dňa 4. marca 1998...“

Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1) naše právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 2 Ústavy SR a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené,

2) naše právo v prístupe k súdu podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy SR bolo porušené,

3) naše právo, aby naša vec bola verejne prerokovaná bez zbytočných prietahov, tak aby sme sa mohli vyjadriť k všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené,

4) naše právo slobodne podnikáť na princípoch sociálne a ekologicky orientovanej trhovej ekonomiky, ku ktorému sa SR zaviazala ho chrániť a podporovať v rámci hospodárskej súťaže podľa čl. 55 odst. 1, 2 Ústavy SR a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené,

5) právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1, 4 Ústavy SR bolo porušené,

a to konaním Krajského súdu v Banskej Bystrici spis. zn. 39K/2/2003 a Najvyššieho súdu SR spis. zn.: 3 Obo 104/2011...

Navrhujeme, aby Ústavný súd SR:

1) zrušil... v celom rozsahu uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici spis. zn. 39K/2/2003 zo dňa 18. októbra 2011 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR spis. zn.: 3 Obo 104/2011 zo dňa 31. januára 2012

2)... vrátil vec na ďalšie konanie Krajskému súdu v Banskej Bystrici.

3)... A. s. r. o. a Ing. F. M. priznal náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 324,20 EUR, ktoré je Krajský súd Banská Bystrica povinný vyplatiť na účet právneho zástupcu...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 221/05).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľov podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podstatou sťažnosti je tvrdenie sťažovateľov, že uznesením krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu a ich postupom v konaní o návrhu sťažovateľa v prvom rade na zrušenie konkurzu vyhláseného a vedeného krajským súdom pod sp. zn. 39 K 2/2003 na jeho majetok boli porušené nimi označené základné a iné práva v dôsledku nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a nesprávnych skutkových a právnych záverov vyslovených v napadnutých uzneseniach.

K namietanému porušeniu označených základných a iných práv sťažovateľa v druhom rade

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v druhom rade ako konateľ úpadcu – sťažovateľa v prvom rade nie je účastníkom konkurzného konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 39 K 2/2003 a nebol ani navrhovateľom, pokiaľ ide o návrh na zrušenie konkurzu, o ktorom rozhodoval krajský súd a následne v odvolacom konaní najvyšší súd napadnutými uzneseniami, a preto je objektívne vylúčená možnosť porušenia označených práv sťažovateľa v druhom rade postupom a napadnutými uzneseniami krajského súdu a najvyššieho súdu. Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu, že ho podala zjavne neoprávnená osoba, ako aj pre zjavnú neopodstatnenosť.

K namietanému porušeniu označených základných a iných práv sťažovateľa v prvom rade uznesením krajského súdu a jemu predchádzajúcim postupom

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na princípe subsidiarity. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (mutatis mutandis napr. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06).

Z princípu subsidiarity vo vzťahu ústavného súdu ku všeobecným súdom v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy a § 49 zákona o ústavnom súde vyplýva, že v prípade konania pred všeobecnými súdmi musí sťažovateľ ochranu svojich základných práv a slobôd vrátane argumentácie s tým spojenej uplatniť najskôr v tomto konaní a až následne v konaní pred ústavným súdom. Pokiaľ sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, avšak nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc.

Ústavný súd konštatuje, že na preskúmanie uznesenia krajského súdu a jemu predchádzajúceho postupu bol prípustný riadny opravný prostriedok – odvolanie, ktorý sťažovateľ v prvom rade aj využil, a uznesenie a postup krajského súdu boli preskúmané v odvolacom konaní najvyšším súdom. Preto vo vzťahu k preskúmvaniu uznesenia a postupu krajského súdu nie je daná právomoc ústavného súdu a z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v prvom rade v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru sťažovateľa v prvom rade uznesením najvyššieho súdu a jemu predchádzajúcim postupom

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Článok 46 ods. 2 ústavy je vo svojej podstate lex specialis k čl. 46 ods. 1 ústavy na prístup k súdu vo veci, o ktorej rozhodol orgán verejnej správy.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spravodlivosti.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto Dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom práva na spravodlivý proces je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom

ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

Najvyšší súd v relevantnej časti svojho uznesenia uviedol: „Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzal zo zistenia, že úpadca navrhol zrušiť konkurz vyhlásený na jeho majetok podľa § 44 ods. 1 písm. a/ ZKV z dôvodov, že úpadca nebol ku dňu vyhlásenia konkurzu a ani teraz nie je v predĺžení, je platobne schopný. Súd prvého stupňa návrh úpadcu na zrušenie konkurzu zamietol z dôvodov, že nie sú splnené dve základné podmienky pre zrušenie konkurzu, a to neexistencia aspoň dvoch veriteľov úpadcu a neexistencia úpadku vo forme platobnej neschopnosti.

Podľa § 44 ods. 1 písm. a/ ZKV, súd uznesením zruší konkurz, v ktorom nedošlo k potvrdeniu núteného vyrovnania, ak zistí, že nie sú predpoklady pre konkurz. Za predpoklady pre konkurz je treba považovať najmä existenciu úpadku, vrátane existencie viacerých veriteľov, voči ktorým má dlžník záväzky po lehote splatnosti a súčasne nie je schopný tieto záväzky plniť (§ 1 ods. 2 a 3). Nie je sporné, že odvolateľ (úpadca) sa domáha zrušenia konkurzu s argumentáciou, že tu nie sú predpoklady pre konkurz. Takéto rozhodnutie však prichádza do úvahy, len pokiaľ po vyhlásení konkurzu bude zistené, že úpadca v úpadku nie je. Takáto situácia tu však nenastala, pretože je nesporné, že svoje pohľadávky voči úpadcovi prihlásilo viacero veriteľov takže absenciu úpadku nemožno mať za zistenú.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na skutočnosť, že po rozhodnutí súdu dňa 01. júna 2004 sa uskutočnilo prieskumné pojednávanie. Do prieskumného pojednávania sa prihlásilo celkom 480 veriteľov s uplatnenou sumou 229 503 516 Sk, pričom z predloženej konečnej správy vyplýva, že suma určená na uspokojenie ostatných veriteľov je vo výške 1 078 991,06 eur (32 505 684,67 Sk). Nesúhlas úpadcu s prihlásenými pohľadávkami pritom nemá v zmysle ust. § 23 ods. 1 ZKV pre ich zistenie v konkurze žiadny význam. Súd pri rozhodovaní o návrhu na zrušenie konkurzu pritom nemôže predbežne posudzovať pravosť riadne prihlásených pohľadávok, pretože takéto oprávnenie zákon (§ 23, 24 ZKV) zveruje len správcovi konkurznej podstaty a ostatným konkurzným veriteľom a v prípade popretia pohľadávok v prieskumnom konaní tiež súdu, ktorý o dôvodnosti popretia bude rozhodovať v incidenčnom konaní. Z uvedeného je zrejmé, že v danom prípade nie sú dané podmienky pre zrušenie konkurzu podľa § 44 ods. 1 písm. a/ ZKV. Na tomto závere nemôže za situácie, keď bol konkurz vyhlásený z dôvodu insolventie, nič zmeniť ani úpadcovo tvrdenie o výške jeho majetku.

Na základe uvedeného sa odvolací súd sa stotožnil v plnom rozsahu s rozhodnutím súdu prvého stupňa a podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. ho ako vecne správne potvrdil.“

Po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a jemu predchádzajúceho postupu ústavný súd nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného uznesenia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil, že by posudzovaný postup a uznesenie najvyššieho súdu boli svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou. Naopak, najvyšší súd sa dostatočne vysporiadal s odvolacími dôvodmi sťažovateľa v prvom rade v jeho odvolaní proti uzneseniu krajského súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľa v prvom rade na zrušenie konkurzu, svoje závery ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, t. j. tak, ako to vyplýva z požiadaviek základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Skutočnosť, že sťažovateľ v prvom rade sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Na základe uvedeného ústavný súd nezistil možnosť porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a uznesením najvyššieho súdu.

Sťažovateľ v prvom rade v sťažnosti neuviedol žiadnu argumentáciu a ani ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mohla byť dôvodom na vyslovenie porušenia jeho základného práva na právnu pomoc v namietanom konaní podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru postupom a uznesením najvyššieho súdu.

Z týchto dôvodov bolo preto potrebné sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Pokiaľ sťažovateľ v prvom rade namietal aj porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd konštatuje, že vo vzťahu k tejto časti sťažnosti sťažovateľ v prvom rade neuviedol žiadnu argumentáciu, ktorá by mohla nasvedčovať možnosti porušenia označených práv.

V súlade s princípom subsidiarity právomoci ústavného súdu a v súlade s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa

osobitných predpisov, pokiaľ sťažovateľ uvedenú podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

V konaní o sťažnosti vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru považuje ústavný súd za účinný prostriedok nápravy namietaného protiprávneho stavu, ktorý má sťažovateľ k dispozícii pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, sťažnosť proti porušovaniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podanú predsedovi súdu podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Zo sťažnosti nevyplýva, že predsedovi najvyššieho súdu bola podaná sťažnosť na prietahy v konaní sťažovateľom v prvom rade.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v prvom rade nevyužil pred podaním sťažnosti ústavnému súdu účinný právny prostriedok nápravy proti prietahom v konaní na najvyššom súde a nepreukázal ani to, že uvedenú podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom existenciu takýchto dôvodov nemožno vyvodiť ani z obsahu sťažnosti. Uvedené skutočnosti zakladajú dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti pre neprípustnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu sťažovateľa v prvom rade uznesením najvyššieho súdu a jemu predchádzajúcim postupom

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05, I. ÚS 310/08) zastáva názor, že všeobecný súd spravidla nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patria aj základné práva vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, ako aj čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže namietaným postupom a uznesením krajského súdu neboli porušené práva procesnoprávneho charakteru (čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), nemohlo dôjsť ani k porušeniu práv zaručených čl. 20 ods. 1 ústavy, a preto ústavný súd odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 55 ods. 1 a 2 ústavy sťažovateľa v prvom rade uznesením najvyššieho súdu a jemu predchádzajúcim postupom

Podľa čl. 55 ods. 1 ústavy hospodárstvo Slovenskej republiky sa zakladá na princípoch sociálne a ekologicky orientovanej trhovej ekonomiky. Podľa čl. 55 ods. 2 ústavy Slovenská republika chráni a podporuje hospodársku súťaž. Podrobnosti ustanoví zákon.

Ústavný súd konštatuje, že jednotlivé zásady vymenované v čl. 55 ods. 1 a 2 ústavy vyjadrujú podstatu a zásady fungovania hospodárstva Slovenskej republiky a nejde o úpravu základných práv a slobôd. Ide o ústavné direktívy adresované predovšetkým orgánom pôsobiacim v normotvornej činnosti všetkých stupňov. Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Na základe uvedeného ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľov v celom rozsahu odmietol.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľov nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júna 2012